Πληρότητα

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 02.11.2014

Τη θυμάμαι πάντα αρχαία – σαν τα βουνά. Η μορφή της θα μπορούσε να είναι σκαλισμένη σε πέτρα, χαρακτηριστικά που ο χρόνος τα είχε κάνει άχρονα. Το σπίτι της ήταν σαν κι αυτήν, πέτρινο, δίπατο, κοιτούσε από την κορυφή του αγέρωχα το χωριό. Το κατώι με πατημένο χώμα, τα ζώα της (ο γάιδαρος, η κατσίκα), τα ξύλα για τη στια, μια πίλα με λάδι. Το πάνω πάτωμα με χοντρές αλουστράριστες σανίδες από κυπαρίσσι (από αυτές που τώρα πουλιούνται πανάκριβα στους γνωρίζοντες καθώς δεν υπάρχουν πια), με ένα χώρισμα από χάρμπορντ. Στη μια μεριά το δωμάτιο της – δυο τρίποδες, σανίδια, στρώμα φτιαγμένο στο χέρι με μαλλί από πρόβατο (κι αυτό το έψαχνε μάταια μια φίλη υποψιασμένη για το αλλεργικό παιδί της, δεν υπάρχουν πια) και μια – δυο φορεσιές να κρέμονται στη μπερτουέλα στο παράθυρο, στη ράχη μιας φτενής καρέκλας. Στην άλλη μεριά ένας χοντροφτιαγμένος ξύλινος πάγκος κι ένα τραπέζι με μουσαμά. Για άλλα έπιπλα και κουρτίνες ούτε λόγος. Δεν είχε παντρευτεί ποτέ κι έτσι είχε στερηθεί ακόμη κι αυτήν την κασέλα με τα λίγα προικιά. Και στο βάθος μια κουζίνα, μια μαυρισμένη στια, ένας πέτρινος νεροχύτης, δυο μπαρουτοκαπνισμένα αγγειά, τρία πηρούνια, ένα μαχαίρι, δυο νεροπότηρα κι ένα παράθυρο που έδινε σε ένα τοπίο ονειρικό, σαν πίνακας του Γιαλλινά. Δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα γιατί δεν ήθελε, είχε δυο λάμπες γυάλινες με φυτίλι τις οποίες σπανίως άναβε καθώς κάθε μέρα ξυπνούσε με το λάλημα του

πετεινού και κοιμόταν με τις κότες, τηρώντας ένα πρόγραμμα που της υπέβαλε η φύση της και το οποίο θα έπρεπε να διδάσκεται από γκουρού της οικολογίας. Τάιζε και περιποιούταν τα ζώα της, πήγαινε στις ελιές της με το γάιδαρο, γυρνούσε σπίτι, έφτιαχνε ένα γεύμα λιτό που αποτελούταν σχεδόν καθημερινά από άγρια χόρτα και ψωμί από το μοναδικό φούρνο του χωριού, ξανά στα ζώα της, ύπνος. Δεν πρέπει να έφαγε σχεδόν ποτέ κρέας και δεν πρέπει να πήγε ποτέ στο γιατρό. Οι άλλες αδελφές της είχαν όλες παντρευτεί κι είχαν παιδιά κι αγγόνια, στην ίδια δεν συνέβη απλώς αυτό ποτέ κι ούτε μαρτυρούσε τίποτε πάνω της κάποιον άτυχο έρωτα. Μας ανέβαζε η αδελφή της στην ανηφόρα για το σπίτι της και τότε οι δυο τους, ενώ τιτίβιζαν σαν μικρά πουλάκια στην πρωτόγονη κουζίνα, θυμίζοντας τις κοπέλες που κάποτε υπήρξαν, μας τηγάνιζαν στο κατάμαυρο τηγάνι τις πιο ωραίες πατάτες που έχω φάει στη ζωή μου. Δεν την είδαν να κλαίει ποτέ όταν πέθαναν οι αδελφές της, δάκρυσε μόνο όταν έχασε το γάιδαρό της, σίγουρα μαζί του είχε περάσει περισσότερο χρόνο από ότι με οποιοδήποτε άλλο ζωντανό σε εκείνες τις μοναχικές τζουρνάδες στα χτήματα. Όποτε την έβλεπα παιδί μου μετέδιδε μια απίστευτη αίσθηση ηρεμίας. Πληρότητα, αυτή είναι η λέξη. Κοιμήθηκε (ναι, κοιμήθηκε) μια μέρα ήσυχα. Στο κοιμητήριο ο τάφος της, απόλυτα συνεπές αυτό με τη ζωή της, δεν έχει κάποιο διακριτικό. Ετούτο εδώ ας είναι το μνημόσυνό της.